

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.562 van 30 maart 1999
in de zaak A. 41.507/XII-988.**

In zake : de stad Kortrijk,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. VAN DORPE,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Beverlaai 10

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de stad Kortrijk op 2 november 1989 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 4 augustus 1989 waardoor in artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 juni 1973 waarbij aan Marcel VERCOUTERE ontslag wordt verleend uit zijn ambt van politiecommissaris van de stad Kortrijk, de woorden "1 januari 1973" vervangen worden door de woorden "1 april 1974";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 1 februari 1993 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 18 februari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 maart 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN DORPE, die verschijnt voor verzoeker, en van adjunct-adviseur G. ENGELS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 28 september 1972 beslist de Administratieve Gezondheidsdienst van het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin (AGD), daartoe op 5 juli 1972 aangezocht door het stadsbestuur van Kortrijk, dat Marcel VERCOUTERE, geboren op 18 februari 1914, politiecommissaris van de stad Kortrijk, "definitief ongeschikt is om op regelmatige wijze hetzij zijn eigen dienst hetzij een andere dienst bij wijze van wedertewerkstelling of wederbenutting in een andere betrekking waar te nemen", dat "op medisch gebied (er) zich niets (verzet) tegen zijn toelating tot het definitief pensioen" en dat "de aandoening waaraan hij lijdt (niet behoort) tot diegene bedoeld in artikel 15 van het koninklijk besluit van 13 november 1967 betreffende de

stand disponibiliteit van het rijkspersoneel of in artikel 163 van het koninklijk besluit van 29 augustus 1966 betreffende het statuut van sommige categorieën personeelsleden van het rijksonderwijs". Die beslissing wordt op 9 oktober 1972 aan M. VERCOUTERE ter kennis gebracht.

1.2. Marcel VERCOUTERE tekent geen beroep aan tegen de beslissing van de AGD. Hij vraagt aan de Koning, bij brief van 14 december 1972, hem "toelating te verlenen om, wegens ernstige ziekte, met vervroegd pensioen te mogen gaan".

1.3. Op 21 december 1972 deelt het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk aan Marcel VERCOUTERE onder meer mee dat "uit alle elementen van (zijn) antwoord en de ontslagbrief aan de Koning" besloten wordt dat "(hij) inderdaad ontslag wenst te nemen vanaf 1 januari 1973".

1.4. Op 30 december 1972 schrijft Marcel VERCOUTERE aan het college van burgemeester en schepenen dat hij "geenszins ontslag (wenst) te nemen vanaf 1 januari 1973", dat hij het "woord 'ontslag' nooit aangenomen (heeft)", maar dat hij "wel (is) ingegaan op (het) voorstel om vervroegd pensioen aan te vragen (...)" . Hij besluit : "Het koninklijk besluit zal bepalen of (ik) al dan niet met vervroegd pensioen zal gaan". Daarin zal "eventueel de datum van ingang bepaald worden".

1.5. De gemeenteraad van Kortrijk beslist op 12 januari 1973 "gunstig advies te verlenen nopens het verzoek om vervroegd pensioen wegens gezondheidsredenen van de heer Marcel Vercoutere, hoofd-politiecommissaris te Kortrijk".

1.6.1. Bij koninklijk besluit van 26 juni 1973 wordt aan Marcel VERCOUTERE "op zijn verzoek, wegens gezondheidsredenen, met ingang van 1 januari 1973 ontslag verleend uit zijn ambt van politiecommissaris van de stad Kortrijk".

1.6.2. Marcel VERCOUTERE heeft tegen dat besluit geen annulatieberoep ingediend. Hij legt wel een kopie voor van een brief die hij op 1 augustus 1973 aan de Koning zou hebben gericht met de vraag hem "toelating te verlenen om, wegens ernstige ziekte, met vervroegd pensioen te gaan op 1 april 1974".

1.7. De zaak blijft meer dan 14 jaar rusten. Marcel VERCOUTERE berust dus in het feit dat hij met ingang van 1 januari 1973 op pensioen is en hij aanvaardt het hem dienovereenkomstig toegekend pensioenbedrag.

1.8. Op 29 februari 1988 schrijft het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk, daarmee blijkbaar ingaande op een "vraag tot herziening van de ingangsdatum van (zijn) opruststelling", aan Marcel VERCOUTERE dat die vraag aan het ministerie van Binnenlandse Zaken dient te worden gesteld, aangezien het "die instantie (is) die wettelijk bevoegd is van Koningswege om de ingangsdatum te bepalen en dus eventueel te herzien, voor ontslagneming of opruststellingen van politiecommissarissen". Uit een op verzoek van betrokkene bij voornoemde brief gevoegd attest van 25 februari 1988 blijkt dat hij op 1 januari 1973 nog recht had op 525 dagen ziekteverlof.

1.9.1. Op 21 maart 1988 schrijft de Administratie der Pensioenen van het Ministerie van Financiën aan het college van burgemeester en schepenen van Kortrijk dat Marcel VERCOUTERE op 1 januari 1973 nog recht had op 525 dagen ziekteverlof, dat, aangezien "het rustpensioen

slechts (kan) ingaan vanaf de eerste dag van de maand volgend op die waarin voornoemd ziekteverlof is uitgeput", onderzocht moet worden "of het rustpensioen van de heer VERCOUTERE niet moet ingaan op 1 april 1974 i.p.v. 1 januari 1973 (5.10.1972 + 525 dagen)" en dat "in bevestigend geval, u mij een nieuw ontslagbesluit (dient) te doen toekomen (...)".

1.9.2. Op 28 maart 1988 antwoordt het college van burgemeester en schepenen dat het aan de vraag omtrent het verlenen van een nieuw ontslagbesluit niet kan voldoen, omdat, "overeenkomstig artikel 126 van de gemeentewet, de politiecommissaris benoemd en ontslagen (wordt) door de Koning".

De Administratie der pensioenen richt op 5 april 1988 dan dezelfde brief tot het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

1.10. Op 18 oktober 1988 schrijft Marcel VERCOUTERE aan de minister van Binnenlandse Zaken dat hij "sedert enkele maanden (beseft) dat (hem) een groot onrecht werd aangedaan ingevolge een onwettigheid bij het besluit van (zijn) inpensioenstelling" omdat bij de bepaling van de ingangsdatum van zijn ontslag geen rekening werd gehouden met het feit dat hij "op dat ogenblik (beschikte) over 525 dagen wettelijk ziekteverlof".

1.11.1. Bij brief van 17 maart 1989 verzoekt de Algemene Rijkspolitie van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt aan de burgemeester van Kortrijk mee te delen of de stad, "bij een eventuele wijziging van de ingangsdatum van het ontslag van betrokkene, bereid (is), de hieruit voortvloeiende financiële meeruitgaven te dragen".

1.11.2. Op 12 mei 1989 antwoordt het college van burgemeester en schepenen, onder meer, dat "betrokkene

door zijn vrijwillig ontslag toentertijd aan de basis (heeft) gelegen van het ontslag d.d. 1 januari 1973", dat "hij geen toepassing (heeft) gemaakt van de bepalingen van het K.B. van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan de rijksambtenaren", dat hij geen beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van de Administratieve Gezondheidsdienst van 9 oktober 1972 en dat "het stadsbestuur in geen geval een wijziging betreffende dit ontslag nog (kan) aanvaarden".

1.11.3. Gevraagd om het "schriftelijk bewijs" van het vrijwillig ontslag van Marcel VERCOUTERE, deelt het college van burgemeester en schepenen op 17 juli 1989 aan het ministerie mee dat Marcel VERCOUTERE "bij brief zijn ontslag heeft aangeboden aan Z.M. de Koning".

1.12. Bij koninklijk besluit van 4 augustus 1989 wordt de ingangsdatum van het ontslag van Marcel VERCOUTERE, bepaald in het koninklijk besluit van 26 juni 1973, herzien. Het besluit bepaalt : "In artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 juni 1973 waarbij aan de heer VERCOUTERE Marcel ontslag uit zijn ambt van politiecommissaris van de stad Kortrijk verleend werd, worden de woorden "1 januari 1973" vervangen door de woorden "1 april 1974". Dit is het bestreden besluit;

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekster een enig middel put uit "de schending van artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 juni 1973, van het algemeen rechtsbeginsel 'patere legem quam ipse fecisti', van het algemeen rechtsbeginsel van verbod tot intrekking of wijziging van een regelmatige of definitieve administratieve rechtshandeling en van het algemeen rechtsbeginsel der niet-retroactiviteit van de administratieve akten", doordat "het bestreden besluit het ontslag doet ingaan op 1 april 1974 (...) in plaats van op 1 januari 1973

zoals was bepaald door het koninklijk besluit van 26 juni 1973";

2.1.1. Overwegende dat in een eerste onderdeel verzoekster betoogt dat het bestreden besluit van 4 augustus 1989 het koninklijk besluit van 26 juni 1973, dat volkomen regelmatig is en rechten toekent, niet kan intrekken of dermate wijzigen dat de plichten van verzoekster worden verzwaaard; dat zij van oordeel is dat het besluit van 26 juni 1973 volkomen regelmatig is omdat het ontslag op verzoek van een ambtenaar niet onderworpen is aan de wettelijke regeling volgens dewelke de ambtenaar enkel ambtshalve kan worden ontslagen wegens vroegtijdige invaliditeit nadat hij de gezamenlijke verloven heeft uitgeput waarop artikel 14 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de afwezigheid wegens persoonlijke aangelegenheden hem recht geeft;

2.1.2. Overwegende dat verzoekster in het tweede onderdeel van het middel subsidiair betoogt dat, zelfs indien de ingangsdatum van het ontslag -te weten 1 januari 1973- onregelmatig ware geweest, het koninklijk besluit van 26 juni 1973 toch een definitief en onaantastbaar karakter heeft verkregen, zodat het besluit nadien niet meer kon worden herroepen of gewijzigd; dat zij, te dien aanzien, betoogt dat het koninklijk besluit van 26 juni 1973 een individuele beslissing is die zowel voor de stad Kortrijk als voor Marcel VERCOUTERE rechten en plichten in het leven heeft geroepen, dat dit besluit door geen belanghebbende binnen de wettelijke termijnen is aangevochten en dat het ook niet was aangetast door een zodanig grove onregelmatigheid dat het voor niet-bestaande moest worden gehouden, of door bedrog uitgelokt;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de vraag moet worden gesteld of het gemeentebestuur in 1973 blijkt heeft gegeven van behoorlijk bestuur; dat naar haar oordeel dat niet het geval is omdat het stadsbestuur in zijn relatie met Marcel VERCOUTERE "blijkt heeft gegeven van overdreven spoed" waardoor "het uitoefenen van een recht, nl. het verkrijgen van een activiteitswedde van 525 dagen ziekteverlof, heeft bemoeilijkt"; dat zij uiteenzet dat betrokkene dit recht put uit artikel 1 van de wet van 25 april 1933 omtrent de pensioenregeling van het gemeentepersoneel, naar luid waarvan de vastbenoemde leden van het gemeentepersoneel "op pensioen gesteld (worden) omwille van ziekte of invaliditeit onder dezelfde voorwaarden als de leden van de centrale administratie van het ministerie van Binnenlandse Zaken", welke bepaling altijd in die zin geïnterpreteerd is dat de datum van pensionering steeds uitgesteld is tot de eerste maand volgend op die waarin het ziekteverlof was uitgeput, en dit ongeacht de datum waarop de Administratieve Gezondheidsdienst de ambtenaar ongeschikt had bevonden;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij ook nog stelt dat het koninklijk besluit van 26 juni 1973 onregelmatig was, omdat verzoekster de brief van 14 december 1972 van Marcel VERCOUTERE, waarin hij vroeg om met vervroegd pensioen te mogen gaan ten onrechte heeft geïnterpreteerd als een "ontslag op verzoek" en omdat zij aldus ten onrechte heeft besloten dat betrokkene definitief afstand zou hebben gedaan van de rechten die hij bezat op grond van artikel 18 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de afwezigheid wegens persoonlijke aangelegenheden;

2.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord betoogt dat zij de vereiste openheid, correctheid en fair play aan de dag heeft gelegd; dat zij erop wijst dat de gemeenteraad van Kortrijk op 12 januari 1973 alleen maar een advies heeft verleend nopens het verzoek om vervroegd pensioen, zonder zich uit te spreken over de ingangsdatum, terwijl de verwerende partij zelfstandig de draagwijdte van de pensioen-aanvraag heeft beoordeeld en bij koninklijk besluit van 26 juni 1973 de ingangsdatum heeft bepaald op 1 januari 1973, zonder dat Marcel VERCOUTERE dit koninklijk besluit heeft aangevochten; dat zij bij het standpunt blijft dat het uitputten van de overgebleven dagen ziekteverlof geen recht is voor de ambtenaar, maar veeleer voortvloeit uit een praktijk bij de ambtenaren van de Rijksadministratie en dat de betrokkene heeft verklaard zich omtrent de datum van ingang van het vervroegd pensioen te zullen richten naar de datum bepaald door het koninklijk besluit;

2.4. Overwegende dat verzoekster in haar laatste memorie allereerst doet gelden dat het verzoek van Marcel VERCOUTERE om met vervroegd pensioen te mogen gaan er is gekomen "om de mogelijkheid van een (tucht)maatregel af te wenden, nauwelijks enkele jaren voor de pensioenleeftijd en na hieromtrent een onderhoud te hebben gehad met de burgemeester"; dat zij, met betrekking tot de vraag of bepalingen uit het koninklijk besluit van 26 juni 1973 regelmatig ingetrokken konden worden, herhaalt dat de onregelmatigheid door "eenieder met enige ontwikkeling" moet kunnen worden vastgesteld, wat hier niet het geval is aangezien uit de lezing van het besluit die onregelmatigheid niet opvalt, aangezien Marcel VERCOUTERE zelf er geen annulatieberoep tegen heeft ingesteld en aangezien de verwerende partij het besluit niet binnen de 60 dagen ingetrokken heeft;

2.5. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie doet gelden dat "het tot de zorgvuldigheidsplicht van het gemeentebestuur behoort om spontaan alle gegevens mede te delen waarover de Koning noodzakelijkerwijze moet beschikken bij het nemen van zijn besluit", dat het ministerie bezwaarlijk rekening kan houden met elementen die hem niet bekend zijn, zoals bijvoorbeeld het aantal ziektedagen waarop betrokkene nog recht zou hebben, dat zij niet voor 5 april 1988 op de hoogte is gesteld van het probleem en dat Marcel VERCOUTERE haar slechts op 18 oktober 1988 heeft aangeschreven met een verzoek om de datum van ingang van zijn pensioen te wijzigen;

3.6.1. Overwegende dat het koninklijk besluit van 26 juni 1973 luidt als volgt : "Aan de heer VERCOUTER Marcel wordt, op zijn verzoek, wegens gezondheidsredenen, met ingang van 1 januari 1973 ontslag verleend uit zijn ambt van politiecommissaris (...)"

Overwegende dat Marcel VERCOUTERE zelf noch een andere belanghebbende dat besluit, waarbij zijn individuele rechtstoestand werd gewijzigd, met een annulatieberoep bestreden heeft; dat daarmee vast is komen te staan dat Marcel VERCOUTERE, gebruik makend van een regeling die ambtenaren toelaat op eigen verzoek en met de overeenkomstige pensioenrechten de dienst te verlaten, "op zijn verzoek" ontslag uit zijn ambt verkregen heeft; dat die formele vermelding in het besluit trouwens overeenstemt met de uit het administratief dossier blijkende gegevens zoals die sub 1.2. en 1.4. zijn uiteengezet; dat de vaststelling dat de AGD Marcel VERCOUTERE lichamelijk ongeschikt had verklaard, hetgeen voor de verwerende partij reden had kunnen zijn om hem ambtshalve op pensioen te stellen wegens gezondheidsredenen overeenkomstig artikel 1, lid 5, van de wet van 25 april 1933 dan ook niet ter zake is;

2.6.2. Overwegende dat, met het bestreden besluit, de verwerende partij in die definitief gevestigde rechtssituatie heeft ingegrepen door de datum van ingang van het ontslag te wijzigen, meer bepaald door die datum te verdagen totdat het niet opgebruikte krediet aan verlofdagen voor ziekte, dat Marcel VERCOUTERE gedurende zijn loopbaan overeenkomstig artikel 14 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 had verworven, uitgeput was; dat het bestreden besluit geen wijziging gebracht heeft aan de vaststelling dat verzoeker "op zijn verzoek" ontslag heeft gekregen;

2.6.3. Overwegende dat een constitutioneel administratieve beslissing die rechten verleent, zoals het koninklijk besluit van 26 juni 1973 waarbij Marcel VERCOUTERE op zijn verzoek per 1 januari 1973 ontslag heeft gekregen, slechts ingetrokken of op grond van een rechtmatigheidsbezwaar gewijzigd kan worden wanneer zij onregelmatig is en dan nog slechts gedurende de periode waarin de Raad van State het besluit kan vernietigen, tenzij de beslissing door een zo grove onregelmatigheid aangetast is dat zij voor onbestaande gehouden moet worden, tenzij de beslissing door bedrog uitgelokt is of tenzij de wet de intrekking ervan toelaat;

Overwegende dat, toegepast op dit geval, de vaststelling zich opdringt dat geen wet de bestreden wijziging aan het koninklijk besluit van 26 juni 1973 toelaat en de verwerende partij geen frauduleus opzet van enige bij de zaak betrokken partijen bewijst of aanvoert; dat zij alleen betoogt enerzijds dat de verzoevende partij bij het doorzenden van informatie onbehoorlijk opgetreden is door met name zo snel te handelen dat Marcel VERCOUTERE zijn recht om zijn verlofkrediet verrekend te zien niet heeft kunnen doen gelden, terwijl dat nochtans bij de rijksambtenaren, die zich in dezelfde situatie bevinden een gangbare praktijk is en anderzijds dat het koninklijk besluit van 26 juni 1973 toch

onregelmatig was omdat de verzoekende partij de vraag van Marcel VERCOUTERE initieel verkeerd geïnterpreteerd heeft als een ontslag op verzoek, met afstand van de rechten die artikel 18 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 hem toekende; dat de verwerende partij het bestreden besluit dus slechts kon treffen wanneer zij gevolgd kan worden in haar stelling dat het koninklijk besluit van 26 juni 1973 inderdaad onregelmatig was en dat die onregelmatigheid van die aard was dat zij het besluit zo grof onwettig maakte dat het voor onbestaande moest gehouden worden;

2.6.4. Overwegende dat de verwerende partij niet kan gevolgd worden waar zij meent de onregelmatigheid van het koninklijk besluit van 26 juni 1973 te kunnen leggen in het feit dat de vraag van Marcel VERCOUTERE initieel verkeerd beoordeeld was, met name als een verzoek om met pensioen te mogen gaan, eerst door het stadsbestuur en vervolgens door haarzelf; dat inderdaad met het bestreden besluit er alleen een wijziging gebracht is aan de ingangsdatum van het pensioen van Marcel VERCOUTERE en niet aan de vermelding dat het ontslag hem is verleend "op zijn verzoek"; dat de problematiek van de draagwijdte van de vraag van Marcel VERCOUTERE aan het stadsbestuur dan ook buiten de onderhavige betwisting valt; dat de verwerende partij die beweerde onregelmatigheid niet kan aanwenden om het haar mogelijk te maken een andere beweerde onwettigheid recht te zetten;

2.6.5. Overwegende dat de wettelijke regeling inzake het pensioen het voor de bevoegde overheid onmogelijk maakt een gemeenteambtenaar wegens lichamelijke ongeschiktheid op pensioen te stellen zonder bij het bepalen van de datum waarop het ontslag en het pensioen zou ingaan rekening te houden met het door de ambtenaar opgebouwde krediet aan ziekteverlofdagen; dat zulks volgt uit de samenlezing van de volgende

bepalingen zoals die bestonden ten tijde dat de in het geding zijnde beslissingen genomen zijn :

- artikel 1, vijfde lid, van de wet van 25 april 1933 omtrent de pensioenregeling van het gemeentepersoneel - thans na formele aanpassingen opgenomen als artikel 159 van de nieuwe gemeentewet-, luidend als volgt :

"Wegens ziekte of gebrekkigheid, worden de (vast benoemde) gemeenteambtenaren onder dezelfde voorwaarden op pensioen gesteld als de ambtenaren van het hoofdbestuur van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt";

- artikel 112, 9°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, luidend als volgt :

"Ambtshalve en zonder opzegging worden uit hun ambt ontslagen :

(...)

9° zij die lijden aan een vroegtijdige invaliditeit die onder door de wet bepaalde voorwaarden behoorlijk is vastgesteld en waardoor zij niet meer in staat zijn om hun ambt volledig, geregeld en onafgebroken uit te oefenen";

- artikel 18 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de afwezigheden wegens persoonlijke aangelegenheden, luidend als volgt :

"In afwijking van artikel 112, 9° (...) kan de Rijksambtenaar niet voorgoed ongeschikt worden verklaard wegens ziekte of gebrekkigheid alvorens hij de gezamenlijke verloven heeft uitgedaan waarop artikel 14 van dit besluit hem recht geeft";

- artikel 14, § 1, van hetzelfde koninklijk besluit van 1 juni 1964, luidend als volgt :

"Voor de ganse duur van zijn loopbaan kan de Rijksambtenaar, die wegens ziekte of gebrekkigheid verhinderd is (...), ziekte- of gebrekkigheidsverlof krijgen tot maximum eenentwintig werkdagen per twaalf maanden dienstanciënniteit. (...)"

2.6.6. Overwegende dat de uit die bepalingen volgende verplichting voor het bestuur om de kredietdagen aan ziekteverlof waarover de ambtenaar nog beschikt in aanmerking te nemen vooraleer hem op pensioen te stellen evenwel alleen geldt wanneer de ambtenaar wegens lichamelijke ongeschiktheid met pensioen wordt gezonden; dat aan de Raad van State geen regel bekend is en de verwerende partij er hem ook geen voorlegt die de genoemde verplichting zou uitbreiden tot de gevallen waarin het ontslag wordt verleend op verzoek van de ambtenaar; dat de verwerende partij integendeel zelf stelt dat het gaat om de toepassing van een "gevestigde jurisprudentie";

2.6.7. Overwegende dat de redenering van de verwerende partij hierop neerkomt dat, bij gebrek aan inlichtingen verkregen van het stadsbestuur, zij op 26 juni 1973 aan Marcel VERCOUTERE niet het voordeel heeft gegeven dat zij normaal wel toekende aan de rijksambtenaren die in dezelfde omstandigheden verkeerden; dat, aldus bezien, de door haar begane onregelmatigheid erin bestaat dat zij bij het nemen van het besluit van 26 juni 1973 nagelaten heeft aan Marcel VERCOUTERE een voordeel toe te kennen waarop hij naar luid van de toepasselijke regelgeving geen recht had; dat, daargelaten zelfs de vraag of dergelijke onregelmatigheid de originele beslissing van de verwerende partij wel op enige wijze vitieert, zij in elk geval niet zo grof is dat zij het koninklijk besluit doet verworden tot een besluit dat moet geacht worden nooit genomen te zijn;

2.6.8. Overwegende dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de verwerende partij zich bij het nemen van het bestreden besluit niet bevond in een omstandigheid waarin het haar toegelaten was een definitief geworden individueel besluit dat rechten deed ontstaan in te trekken of te wijzigen; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 4 augustus 1989 waardoor in artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 juni 1973, waarbij aan Marcel VERCOUTERE ontslag wordt verleend uit zijn ambt van politiecommissaris van de stad Kortrijk, de woorden "1 januari 1973" vervangen worden door de woorden "1 april 1974".

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig maart 1900 negenennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. DE BRABANDERE.